

Ceylân Çalışkan

Abdülkadir Ceylân Çalışkan 1929 yılında Emirdağ'da dünyaya gelmişti.

Babası Mehmed Çalışkan, annesi ise Ayşe Çalışkan'dı.

Küçük yaşta annesini kaybeden Ceylân Çalışkan annesiz, öksüz olarak büyüyordu.

1944'ün yaz sonlarında Emirdağ'a gelen Üstada bütün Çalışkan ailesi yardıma ve hizmete koşmuştu.

Mehmed Çalışkan, oğlu Ceylân'la birlikte Üstada nasıl gittiğini şöyle anlatmaktadır:

"Bir gün Ceylân'la beraber Üstadı ziyarete gitmişim. Üstad:

"Oğlun mu?"

"Evet."

"Fırsat düşmüşken çocuğun mektep işini danışayım dedim:

"Efendim, çocuk çalışkan ve zeki, onu yüksek mekteplere vermek istiyorum, ne buyurursunuz?"

"İyi! Zeki ve çalışkan olduğu için evvelâ benden iman dersi alsın, sonra yüksek mektebe devam etsin" diye buyurdu.

"Böyle bir cevap beklememekle beraber, hemen razı oldum. Zaten Üstadın her emrini yerine getirmeye çalışırdık. Ev işlerimizi olduğu gibi, hususî meselelerimizi dahi hep kendisine danışırdık.

"Ceylân'a verdiği ilk ders: Sıdk!

"Buyurdu ki:

"Daima doğru olacaksın. Hiç yalan söylemeyeceksin. Sana bir milyon lira verirler, sen bana ihanet edebilirsin, fakat ismin ebediyen kötü anılır."

"Ceylân'ın vazifesi, Üstadın söyleyip kendisinin yazdığı mektupları, sonra eve gelerek daktilo etmektir.

"Üstad, 'Bu usûl zor' demişti. 'Sana on beş günde İslâm yazısını öğreteceğim.' Ve hakikaten öğretti. Nasıl öğretti, hangi usûlü takip etti, bilmiyorum.

“1948 senesinde tevkif edildiğimiz zaman sadece bizim Çalışkan ailesinden altı kişi vardı. Ceylân o zaman 19 yaşlarındaydı. Yani Ceylân genç ve körpe yaşında zindanlara atılmıştı.

“Ceylân’ın askerlik çağı geldiğinde, Üstad onun biraz geç asker olmasını istemişti. Müracaatlarımızı yapamadık ve Ceylân asker oldu.

“Üstadına ‘Allaha ısmarladık’ diye veda ederken, hakikaten maddi-manevî hastalıklarımızın derin ilmiyle ve derya gibi olan şefkatiyle tedavi eden Nur’ların Müellifi yavruma şu nasihatı vermişti:

‘Sen Risale-i Nur’un esaslarını hareketlerinle yaşa!’

“Sonra bir not verdi. Bu notlarda, ‘Benim şarktaki dostlarıma ve talebelerime selâm olsun!’ diye yazmıştı.

“Ceylân Urfa’ya gidince bunu bir Nakşî şeyhine verince, şeyh kağıdı cebine koymuş. ‘Bunu benim için yazmış’ demiş.

“Aradan epeyce zaman geçti. Ceylân, usta asker oldu. izin sırası gelince iznini almış, fakat zekâ ve çalışkanlığından dolayı, mükâfat izniyle beraber iki ay! Durumu bana bildirdi, ‘Baba, ne yapayım?’ diye soruyordu. Tabii, biz de Üstada sorduk.

“Tamam tamam kardaşım, Ceylân Urfa medresesinde kalsın’ diyerek cevap vermişti.

“Biz biraz üzüldük. Aylar sonra çocuğu görecektik, o da olmadı. Tabii emir Üstadımızındı. Ceylân Urfa medresesinde kalmıştı.

“Bir ara o medreseye polisler gelip Ceylân’ın ifadesini almışlarsa da neticede birşey çıkmadı.

“Nihayet askerliğini bitirdi ve geldi. Bir gece evde kaldıktan sonra ertesi gün, Üstad.

“Bak kardaşım, senin çok evlâdın var; bunu da bana ver’ dedi.

“Üstadım, biz Ceylân’ı daha evvel size vermiştik’ dedim.

“Böylece, Ceylân yatağını evden toplayıp, Üstadın yanına gitti.”

İşte bundan sonra, Ceylân Çalışkan, zekâsıyla, dehasıyla, eşsiz kabiliyetleriyle, asrın sultanına, dâhi-i âzam Üstada talebe, hizmetkâr ve manevî bir evlât olmuştu-tıpkı kardeşlerinin evlâtları Abdurrahman ve Fuad gibi..

Ceylân’ın Üstadla alâkası pek çok hatıraları bulunmaktadır.. Bunlardan tesbit edebildiklerimi anlatayım:

Kavunun başına gelenler

Üstad bir gün kavunun başını kesmiş, içinin yumuşağını kaşıkla yemiş, kalan sert kısmı da “Bunu götürün, teberrüken yiyin” demiş.

Bakraç gibi olan bu kavunu Ceylân bir rafa koymuş, bir-iki gün sonra bu kavunu almış, ipten kulp takmış ve iki katlı evin üst penceresinden, kuyuya sarkıtır gibi aşağıya sarkıtmış, çekmiş, böylece oynamış.

Üstad kavunu ne yaptıklarını Ceylân’a sorduğu zaman, olduğu gibi anlatınca, “Peki,” demiş, “Doğru söylediğin için bu sefer sizi affettim.”

1948 Afyon hapishanesinde Nur talebelerden bir gurup. Ayaktakiler soldan itibaren Metin Halıcı, Halil Çalışkan, yanında Mustafa Acet, Sol başta oturan ise Ceylân Çalışkan

“Ceylân’ı dünyaya vermeyeceğim

Üstad, Ceylân’dan çok memnundu. “Ceylân kabiliyetli bir genç. Dünya işini de yapar, ahiret işini de. Fakat onu dünyaya vermeyeceğim” derdi.

Bir gün “Ceylân, senin hayatın uhrevîdir. Eğer dünyevî olsa pek azdır!” diyen Üstad, babası Mehmed Çalışkan’a ise, “Bu oğlunun iyiliği, babanın sana ettiği dualarının neticesidir” demişti.

Lâtifeler...

Küçük yaşta Üstada manevî bir evlat olan Ceylân Çalışkan, hiçbir kimsenin yapmadığı ve yapamadığı lâtifeleri, şakaları yapmıştı. Yine bunlardan tesbit edebildiklerimi, lâtif lâtifelerini anlatayım:

Üstad bir gün arabada giderken Ceylân Çalışkan’a radyoyu açtırmış. Mustafa Sungur bu durumu bilmediği için, Ceylân hem radyoyu kapamıyor, hem de gülüyormuş. Mustafa Sungur’un ısrarıyla Ceylân radyoyu kapatınca, Üstad, “Ceylân, radyoyu aç, Sungur da dinlesin!” demiş ve “Kardaşlarım, ben sizin dinlediğiniz gibi dinlemiyorum” diyerek radyodaki hava zerrelere vazifeleriyle alâkalı dersler vermiş.

***

Bir meseleden dolayı Ceylân’ın canı sıkılınca, Üstad gönlünü almak için iltifat ederek, “Ceylân, size malta eriği alacağım” deyince, Ceylân, “Üstadım, gönlümüzü mü alıyorsun, yoksa yeni dünya mı alıyorsun?” diyerek mukabele etmiş.

“Ben oklava yedim”

Üstad bir yanlışlıktan dolayı hiddet edip, küçük kulunç değneği ile vurduktan sonra, “Size baklava alacağım yemeniz için” deyince, “Ben oklava yedim Üstadım” diye, yine üstadı tebessüm ettirmiş.

“Nine ihtiyardır”

Bahar günü arabayla kır gezintisi yaparken otlayan koyunların, kuzuların yanından geçerken. Üstad, “Ceylân, sana bir koyun alacağım, bir de nine alacağım. Nine koyunu sağır, sen de sütünü içersin” deyince, Ceylân “Nine ihtiyardır, bu işleri yapamaz Üstadım” diye cevap vermiş.

“Zekeriya’nın dolmuşu”

“Bir gün babasının yazdığı hasret ve şikâyet mektupları üzerine Zekeriya Kötapçı, Abdullah Yeğîn’e hitaben Emirdağ’a, Üstada gelmesi için mektup yazmış. Bunun üzerine Yeğîn Urfa’dan kalkıp, Emirdağ’a, Üstadın yanına gelmiş. Üstad hiddet edip, böyle durup dururken niçin geldiğini sorarak hiddet etmiş. Zekeriya Kitapçı’nın mektubu üzerine bu işin olduğunu anlayan Ceylân Çalışkan, zekâsından fıskıran cevabını biraz da argoya sarsarak, hemen cevap vermiş: “Zekeriya’nın dolmuşuna binmiş. Üstadım.”

“Bir huri bana yeter”

Üstad iman ve Kur’ân hizmetini ehemmiyetini, bu zamandaki fedakârlığı anlatarak, “Size yirmi huri de verilse, yine bu hizmeti terk etmemeniz lâzım deyince, Ceylân Çalışkan yine lâtifelerini yapmış: “Üstadım, bir tanesi yeter bana.”

1961 yazında Nur talebeleriyle birlikte Ceylân Çalışkan’ı birinci şubede nezarete koymuşlardı. Hadisede mühim bir unsur olan Said Özdemir, elindeki içinde Nur’un matbaa klişeleri, formaları da çantasıyla birlikte, fırsatını bulup firar etmişti. Yirmi üç gün kadar Nur talebeleri nezarete kalınca Ceylân Çalışkan şu mısraları yazmıştı:

“Ağustos’un dördüncü haftası

“Said ve çantası

“Birinci şubeden bırakıp kaçtı

“Başımıza sevaplı belâlar açtı.”

Bu şiiri eline alıp okuyan Birinci Şube Müdürü, “Bunu kim yazdı?” diye sormuştu. “İçinizden en eski kimse onunla konuşalım” diyen Birinci Şube Müdürü Muzaffer Yılmaz’a Ceylân Çalışkan, “Eskilere itibar olsa, bit pazarına nur yağardı” diye şaka yapmıştı.

***

Harbiyede sabahleyin kapılar geç açılınca, içerde sıkışıp kalan Ceylân Çalışkan şu lâtifeleri satırları yazmıştı:

“Saat on bire geldi

Yemeğe hâcet kalmadı

Halimize demeye hacet kalmadı

Herkes hacetini içerde görür

Hacetim var demeye hacet kalmadı

Burası bir sivri adadır

Yassıada’ya gitmeye hacet kalmadı.”

“Hizmet eyle imana”

Yüksek zekası yanında şiire ve şairliğe de merakı, kabiliyeti olan Ceylân Çalışkan, Hanımlar Rehberi’nin sonundaki “Nurcuların Kasidesi” isimli şiirde askerlerin “Annem, beni yetiştirdi, bu vatana yolladı” marşına bir nazire olarak yazmıştı.

“Annem beni yetiştirdi, bu hizmete yolladı.

Teslim etti risaleyi, Allah’a ısmarladı

Boş oturma çalış dedi, hizmet eyle imana.

Sütüm sana helâl etmem, çalışmazsan Kur’ân’a.”

şeklinde yazarak, iki makamda okunan bu marşı, zaman zaman arabaya aldığı çocuklarla birlikte okurdu. Üstadla kırlara çıktığı günlerde yine bu marşı Nur talebeleri okurlardı.

Bir şaka ve lâtife tarzında yazılan bu şiiri ise “Emirdağ Nurcularını Medhiye ve Mathiyeleridir” ismini taşımaktadır.

Kış gelince hepsi sözü verdiler

Yaz gelince çabuk geri döndüler

Parlayan bir mum gibi söndüler

Ne sebatkârdır bu Emirdağlılar

Risale-i Nur içinde adları çıktı

Talebelik yapa yapa canları çıktı

İçlerinde zaten hiç arslan yoktu
Ne kahramandır bu Emirdağlılar
Bir vak'a olunca hepsi kaçarlar
Mübarek gecelerde hepsi uçarlar
Talebelik köprüsünde önde geçerler
Ne ileri yönlüdür bu Emirdağlılar
Mirac gecesinde kırklar toplandı
Karnı aç olanlar manen yoklandı
Maşaallah gündüz gibi günahları paklandı
Ne günahsızdır bu Emirdağlılar
Yazı yazmak bizde birinci gaye
Yapamıyoruz ama ne çare
Nefsimize veriyoruz büyük bir paye
Ne mütevazidir bu Emirdağlılar
Önümüzdeki gece Leyle-i Berat
Çok çalışalım ele geçmez bu fırsat
Şimdi gelse de sarımsak bu memet
Rabita-ı mevtlidir bu Emirdağlılar
Kimi Üstadın hep halini sorar
Kimi ziyaret eder, Üstadı yorar
Kimi gece gündüz üç gece arar
Ne lopçu bu Emirdağlılar
Vaktaki kalem yazdı, olduk biz de talebe
Zındıkaya, küfre karşı çaldık galebe
Zülfikar gitti Mısır'a, Şam'a, Haleb'e
Nef fütuhatçısıdır bu Emirdağlılar
İhlâslıdır, birbirine küserler
Bid'adları, riyaları köklerinden keserler
Âlem-i ervahda rüzgâr gibi uçarlar

Ne maneviyatçıdır bu Emirdağlılar

Menfaati hiç âlet etmeyen

Rızadan başka gaye gütmeyen

İhlas hilâfına, yola gitmeyen

Ne ihlâslıdır bu Emirdağlılar

Nur uğruna kesseler bizim kelleyi

Elimizde tutarız ateş gülleyi

Korkarız karanlıkta görsek gölgeyi

Ne metanetlidir bu Emirdağlılar

Söyle söyle sende mi ulvî himmet?

Esrar-ı atom, irşad-ı devlet

Sende mi hep umumî gayret?

Ne keşfiyatçıdır bu Emirdağlılar.”

Ceylân'dan annesine mektup

1929'a doğup 1963'de cennet yaşında şehit olan Ceylân Çalışkan, amcası Abdullah Çalışkan'ın hanımının vefatı dolayısıyla kendi üvey anasına, ahiretten ve ebediyetten bahseden şu mektubu yazmıştı:

“Çok sevgili, çok müşfik valideciğim, Senin ellerinden, hem mübarek ayaklarından hasretle, hürmetle, iştiyakla öperim. Hem son musibetinizden başınız sağolsun.

“Sevgili valideciğim, dünyadaki herşey ve her ölüm bize diyor ki; siz de fanisiniz, siz de öleceksiniz. Cenab-ı Hakkın bahtiyar kulları bütün bu hadiselerden hisselerine düşen dersi alırlar. Yani kendi nefislerine derler ki: “Ey nefis, sen lâyemut değilsin, fânisin, ibret al, sırat-ı müstakimden ayrılma. Ve her işinde âlemlerin Rabbi ve Hâlıkı olan Kadîr-i Zülcelâl-i Velikramın rızasını esas maksat yap' der. Bunu böyle söyleyen ve böyle yapan bir abd Biiznillahi Teâla saadet-i ebediyeye vâsıl olur.

“Ey müşfik anneciğim! Cenab-ı Hak sana musibet perderleri arkasından öyle nimetler ihsan etmiş ve öyle lütuflar vermiş ki, eğer şükür ile mukabele etsen, pek cüz'î olan amelin seni her iki cihanda mesut etmeye kâfi ve vâfidir.

“Birincisi: Bu zamanda en büyük hizmet-i imaniyenin kahramanı ve sertacı olan Üstadımızın şahsî hizmetinde az da olsa sakadaktla istihdam edilişin ve o kudsî rehberin yemeğini pişirmen, bazı çamaşırlarını yıkamak suretiyle onun o kudsî hizmetine iştirak edip dualarına pek yakınları arasında dahil olman acaba kaç kadına nasib oldu ki?

“Bu doğrudan doğruya alâka ve hizmetinizi bir taraf etsek de bilvasıta olan hizmetinize dahi nazar etsek göreceğiz ki, yine en bahtiyar sensin. Sen Risale-i Nur'a hizmet edenlere hizmet etmek şerefine nail oldun. Bu mazhariyete, eğer kadınlar taifesinin akli başına gelse ve kalb gözleri açılma idi, canlarını feda edecekler ve seninle adeta yarışa gireceklerdi. Hem sana bütün hayatları boyunca gıpta edeceklerdi.

“Cenab-ı Hak ve Teâla Hazretleri seni ağuş-u rahmetine almış olacak ki, bütün bu saadetler üzerine bir yenisini daha yetim terbiyesi suretinde ihsan etmiş bulunuyor.

“Merhum ve mağfur Abdullah amcadan kalan üç yetime Cenab-ı Hakkın masum emanetleri ve vediaları olarak bakmanız ve onları kendi öz evlâtlarınızdan ayırd etmeyerek şefkatinizle onlarla alâkadarlığınız hem maddî hayatımıza, hem manevî hayatımıza öyle bir nur serper ki rıza-ı İlahî için olmak şartıyla o nur bütün hayatımızı saadete ve nura kalb edip aydınlatabilir ve saadet çiçekleri açarlar.

“Ey muhterem anne, sen bu hizmetlerinde benim bu biçare nazarımda öyle ulvîleşiyorsun ki, adeta Peygamberimizin ‘Cennet anne ve babanın ayağı altındadır.’ Cenab-ı Hakkın ‘Onlara üf bile demek caiz değil’ mealindeki kudsî emirlere mâsadak olmaya ehil olacak bir vaziyet kesb ediyorsun

“Ey müşfik anne, sen aynı zamanda yetimler annesisin. Birinci yetim benim.

“Fakat ben nankör çıktım. Belki herkes benim kadar nankör olamaz, Kadir kıymet bilirler. Velew ki, benim gibi bilmeseler dahi, madem ki herşeye nâzır ve her yerde hazır bir zerre kadar bir şeyi zayi etmez. Bütün hayır ve şer onun elindedir. Bütün ücretleri o verecektir ve ondan beklemelisin.

“Şu kararsız fâni dünyada sen bizzat yetimlerle ve kendi masunların meşguliyeti yüzünden, belki ehl-i dünya zevkperest kadınlar gibi boş vakit bulup, dünyevî işlerle lüzumsuz şeylerle meşgul olamazsın ve belki ehl-i dünya kadınlar tarafından ‘Dünyanın en hayır sever kadını sen misin? Kendi çocukların varken başkaları ile uğraşmak neden?’ denilebilir. Ve belki bizzat kendilerine iyilik ve şefkat edip baktığın ki, yedirip, kuşatıp, terbiye ettiğin çocuklar akılları ermeye başlayınca küfran-ı nimet ederek, senin kıymetini bilmemezlik badbahtlığına-Şimdi senden afv isteyen biçare Ceylân gibi düşeceklerdir. Ve bizzat senin nefsin, kalbinin, ruhunun rağmına olarak, bu kudsî, sevapdar, Allah’ın, Peygamberin, Üstadımızın ve bütün ehl-i hakkın razı olup istedikleri hizmeti arzulamayacaklardır. Fakat düşün ki, Cenab-ı Hakkın rızası için yapılan en küçük amel dahi en büyüktür. Cenab-ı Hak kabul etse, bütün halk reddetse kıymeti yok. Cenab-ı Hak razı olsa, bütün dünya küsse tesiri yok. Eğer O razı olsa, kabul ederse ve hikmeti iktiza ederse, halklara da kabul ettirir. onları da razı eder.

“Hatta bir darb-ı mesel var: ‘İyilik et denize at, balık bilmezse de, Hâlık bilir.’ Varsın, bütün bu hizmetlerinin kıymetini elinde duadan başka hiçbirşey bulunmayan biçare insanlar bilmesin.

“Herşeyin anahtarı onun elinde olan Hâlık-ı Zülcelâlin bilmesi senin ve bütün beşeriyet için kâfi ve vâfidir.

“Anneciğim, senin dünyevî ve uhrevî saadetin hiç her zaman dua etmekteyim. Senden de dua beklemekteyim. Bilhassa masum yavrulardan. onların cümlesinin gözlerinden hasretle öperim. Bütün akraba-yı taallûkata, ninelerime, yengelerime, dayılarıma selâm eder, ellerinden öperim. Dualarına el açarım.”

El Bakî Hüvel Bâki Biçare, duanıza muhtaç evlâdınız: Ceylan

Ceylân’ın Bayram’a mektubu

Ceylân Çalışkan, asker olduğu günlerde kendisi gibi Üstadın talebesi ve arkadaşı Bayram Yüksel’e şu satırları yazıyordu:

“Çok sevgili mübarek kardeşim,

“Senin güzel mektubunu aldım. Fakat ancak izinli günlerde mektup yazabildiğimiz için cevabı geç kaldı. Kardeşim, kusura bakma. Hem senin ihlâslı faaliyetini tebrik ediyorum. Esaslı askerlik odur. Ve Nurcuların yaptığı askerlik de öyle askerlik olmalıdır.

“Maalesef biz hiç de öyle bir faaliyet gösteremedik. İhlâsımız kırık olduğu için o cihetten zaifiz.

“Aziz Bayram,

“Bizim yüzümüzü güldüren ve sürur eden, senin gibi sâfi ve ihlâslı kimselerdir. Ve bizde aranan birinci vasıf ihlâs, sadakat ve sâfiyet-i kalbiyedir. Bu da sizde hakkıyla mevcuttur.

“Aziz kardaşım biz sizinle iftihar ediyoruz. Bunları sizin şükür etmeniz için tahdis-i nimet olur diye söylüyorum. Yoksa sizin bu hükümlerden gurura kapılmanıza imkân yoktur. Hâzâ min fadlı Rabbî.

“Ben geldiğim vakit on beş gün 3. taburun 10. bölüğünde kaldım. Sonra da alay karargâh bölüğünün istihkâm takımına geçtik. Yani istihkâm askeriyiz.

“Buralarda pahalılık, susuzluk ve soğuk var. Fakat sizde yoktur. Portakal boldur. Mahsulden başka herşey oradan daha önce yetişir. Arapça da konuşular, siz de öğrenirsiniz. Beraber Bağdat’a, Şam’a gideriz, inşaallah, Isparta’dan lâhika geliyor, siz de isteyiniz, gelsin. Mektubuma son verir, gözlerinden öper, ihlâslı, makbul dualarınızı beklerim, aziz, kıymetli kardaşım.”

El-Bâkî Hüve’l-Bâkî

Kardeşiniz Ceylân

Üstad Ceylân’a ikazları

Ceylân Çalışkan küçük yaşta Üstadın hizmetine girdiği zaman bilemediği bazı noktalarda Üstad yazdığı pusulalarla kendisini ikaz ediyordu:

“Ceylan! Zaman naziktir. Nur’ların faaliyeti vaktin çok dikkat lâzımdır.

“Nur’un ve bizim Nurcuların selâmeti ve münafıkların şerrinden kurtulması için sen bu üç maddeyi bil:

“Birincisi: iktisada tam riayet etmek lâzımdır. Tâ validen ve baban senden gücenip hizmet-i Nuriyeye zarar gelmesin. Dükkâncılık eden mertlik etmez. On paraya dikkat eder. Mal senin değil. İkrâm etsen caiz değil.

“İkincisi: Şimdilik nazar-ı dikkati kendine celb etme ve gösteriş yapmaya çalışma. Tâ senin elindeki Nur emanetlerine zarar gelmesin. Hevesatını, faidesiz eğlencelerini bırak. Hizmet-i Nuriyenin sana verdiği zevkler yeter.

Üçüncüsü: Bize gelmek için buraya gelenlerden herkese açılma. Lüzumsuz onlara esrarımızı bildirme. Çünkü içlerinden ya safdil veya kurnaz veya aptal bulunabilir, ifşa eder, habbeyi kubbe yapar. ondan da münafıklar ve casuslar istifade eder. Hususan bu kasabada daha çok dikkat ve ihtiyat lâzımdır.”

“Ceylan! Dün posta için sabahtan akşama kadar seni bekledim, görünmedin. Kalben dedim, ‘Eğer Risale-i Nur’un hizmetiyle ve okunmasıyla meşgul olmuş ise aff edilir. Yoksa onun hayatı Risale-i Nur’a aittir. Hevesatına sarf etse şiddetli tokat yiyecek. Acaba o mânâsız gezmeyi bu soğukta sen mi yaptın? Yoksa başkası mı hatıra getirdi? Hem yanınızda daha kim vardı? Risale-i Nur hesabına merak ediyorum. Dikkat et, çocukluk yapma, tokat yiyenler pek çok.

“Ceylân! Sen bahtiyardın ki, bu acib zamanda Risale-i Nur’un ehemmiyetli bir hizmeti ve onun manevî hazinesinin bir anahtarını aldın. Benim de anahtarımı aldın. Ve küçük bir Abdurrahman ve küçücük bir Husrev namını aldın. Bu kudsî ve ehemmiyetli vazifeye lâyük olacağını gayet kuvvetli bir sadakat ve metanet ve ihtiyat ile isbat edersin. Gerçi çocuksun, fakat sende kuvvetli bir sadakat hissettiğimizden küçülmüş kuvvetli bir ihtiyar nazarıyla bakıyoruz.

“Sen de dikkat et! Çocukluk hevesatına aldanma, kapılma! on adamın şimdiki benim hizmetimde vazifeleri mecburiyetle sana yüklenmiş. Az bir yanlıştın büyük bir zarar verir. Bunu kat’iyyen bil ki, senin hizmet ettiğin hakikatın sana vereceği hem dünyada, hem âhirette menfaate mukabil dünyada hiçbir şey gelemmez. Tâ ki, bir elmas hazinesini şişe gibi çabucak kırılacak fânî dünya lezzetleriyle kaçırma. Çocukluk kulağıyla cin, ins şeytanlarının vesveselerine kapılma.”

Ceylân Çalışkan, Üstadın kendisini ikaz mektuplarını şöyle takdim etmektedir. Üç ikazın birisi Üstadın kendi el yazısıyla, diğer ikisi ise Ceylân Çalışkan’ın el yazısıdır:

“Mübârek Üstadım Efendimin, Risale-i Nur’un faaliyetine zarar gelmemek için, bana yazdığı bir-iki ehemmiyetli ihtarı burad derc ettim.

“Bir numaralı ihtar: Zülfikar ‘Mucizat’ın tab’ı edildiği sıralarda yazılmıştır. 1946 Eylül başlarındadır.

“İki numaralı ihtar: Hizmet-i Üstaddan-gerek ehemmiyetli kusurlardan dolayı ve gerekse başka manevi sebepten dolayı-çekildikten bir hafta sonra süflî hevesat-ı nefsanîye tabî olduğumdan yazılmıştır. 946 Kanunusânî yirmi yedinci gün.

“Üç numaralı ihtar: Hizmette iken Risale-i Nur’un hizmetinin ne kadar kıymetli olduğunu ve bu elmas hazinesinin kaybedilmesini ikrar ediyor.”

Ceylân’ın babasına mektubu

Ceylân Çalışkan, babası Mehmed Çalışkan’a bir mektubunda da şunları yazıyordu:

“Çok kıymettar ve müşfik pederim,

“Evvelen senin, kahraman kardaşımız Halil ile gönderdiğin hem uzun ve sevinçli mektubu, hem mürekkepleri, hem fanila ve parala

rı aldım. Cenab-ı Hak ebeden razı olsun. O güne kadar evvel istemiş olduğunuz evrakları yazıp göndermişim. Size ehemmiyetli bir müjde arz edeyim ki, kitaplarımızın iadesine dair olan büyük müjdedir. Birkaç gün evvel Nur’un çok değerli bir kahramanı olan Sungur kardaşımız tahliye edilerek Samsun’dan ayrılmış. Herhalde o aziz ve mübarek kahraman, bugünlerde muhabbetiyle yanıp tutuştuğu sevgili Üstadımıza gelecek ümidindeyim.

“Saniyen: Hem evimizin küçük bir dersane-i Nuriye şeklinde çalışmasını, hem bir vasıta-i seyyiat olan radyonun satılmasını ruh-u canımla tebrik ediyorum. Terbiyesi sizlere verilen çocuklara ehl-i sefahetin ağızları meyhane kokan levhiyatlarını değil de nur-u mübarekiyetin tecellîsine vesile olan kelâm-ı İlahî okutmanız ve dinlemeniz bütün ehl-i imanı ruhen memnun eden bir hâlettir. Ne kadar sevinsek azdır.

“Salisen: Buradaki kardaşlarımız, hususan Husrev ve Tahirî Ağabeylerimiz, Zübeyir, Muhsin, Bayram ve diğer kardaşlar sizlere pek çok selâm ve dua ediyorlar.

“Rabian: Zülfikar, bir giden olursa gönderilecek.

“Hamisen: Kore kahramanı bayram kardaşımızın yirmi beş lirasını mektubunuzu alır almaz vermişim. O zaman yazamadığımdan affınızı dilerim. Umum hısımlarım, akraba ve komşulara, hususan terzi Mustafa’ya, camcı Mehmed amcalara pek çok selâm ve hürmetler, dualar ederim.

“Amcalarıma, hususan Osman, Hasan, Ahmed, Mahmud amcalarıma pek çok selâm ve hürmetler eder, ellerinden öperek dualarını beklerim... dayılarımın da keza. Köyden Suna ninem geliyor mu? Bir gelen olursa ellerinden öptüğümü yazarsınız. Ahmed amcam bu işi görse daha iyi olur.

“Umuma, ev halkına yaş sırasıyla gözlerinden öperim, dualarını beklerim, hususan mübarek Sevim’in gözlerinden öperim, duasını beklerim, rüyası inşaallah mübarektir.

“Sadisen: Mübarek Mustafa kardaşımızın istediği Mektubat’tan herhalde bir cildi fazla olarak gitti. Şayet öyle ise siz bir takımını alıp, hediyesi olan beş lirayı gönderirsiniz.

“Sabian: Valideme yazdığım biraz hissî ve fakat gayet samimî ve hakikî arızayı okursunuz. İnşaallah okursunuz. İnşaallah duasına ve dualarınıza ve hayırla yâd etmenize bir vesiledir.”

El-Bâkî Hüve’l-Bâkî

Evladınız Ceylân

Ceylân'ın iki amcasına yazdığı mektup

Ceylân Çalışkan en genç iki amcasına da şunları yazmıştı:

“Mübarek amcalarım Ahmet ve Mahmud;

“Pek çok selâm ve dualar ederek ellerinizden öperim. Hususan nineme selâm eder, ellerinden öperim.

“Hem iman ve Kur’ân hizmet ve muhabbetinde muvaffakiyetler dilerim.

“Size fazlacak yazacak birşey yok. Fakat kalbler dolusu selâm, sevgi, muhabbet ve hasret her an.

“Size Niyaz-i Mısırî Hazretlerinin Risale-i Nur’a geçmiş iki beytini yazayım, mânâsını anlamaya çalışınız:

“Günde bir taşı bina-yı ömrümün düştü yere

Can yatar gafil binası oldu viran bîhaber

Dil bekası Hak fenası istedi mülk-ü benim

Bir devasız derde düştüm, âh ki Lokman bîhaber.”

El-Bâkî, Hüve'l-Bâkî

Duanıza muhtaç yeğeniniz

Ceylân

“Ziya Nurun erkânlarıyla meşveret etsin”

Asiye Mülâzımoğlu, yakınlarından bir kızı Yusuf Ziya Arun’a vermek istemiş, bu maksatla Üstada bir mektup yazmıştı.

Üstad da Ceylân Çalışkan’a şunları yazmıştı:

“Ceylân!

“Bu mektup, kimindir bilemedim. Ziya’yı aynen Zübeyir gibi bütün hayatını Nur’lara, iman hizmetine fedakârane verecek bir mahiyette bilirim. Dünya ile, hususen kadınlarla, evlenmekle alâkadar olup bağlanmaz zannedirim. Selâhaddin, Nur’un bir kahramanı iken, tezevvücü onu dünyaya esir eyledi. ona ve Nur’lara çok zarar oldu. Eğer Ziya dünya ile, evlenmekle alâkadar olmaya niyeti kat’î var ise, Nur’un erkânları ile meşveret etmek ona lâzımdır. Ben bu meselede fikir beyan edemem. Ziya gibi Nur kahramanı dünya ile zincirlerle bağlanmasına, hizmet-i Nuriye fetva vermesiyle olur.”

Üstadın kendi el yazılı notlarının bulunduğu bir başka pusulada ise Ceylân Çalışkan’ın şu cevabını okumaktayız:

“Çok muhterem, sevgili Üstadım Efendim,

“Emir buyurduğunuz yazı acele ve yalnız yazdığımdan matluba muvafık olamadı. Af buyurun.

“Saniyen: Asiye Hanım hatm-i Kur’ân etmiş. Sûre-i Fil’den itibaren okunarak Efendimizden hatim duası rica ediyor.

“Salisen: Ziya teklif edilen iş hakkında kat’î red kararı vermiş. Gücendirmeden Asiye’ye bildireceğiz. Ellerinizden öperim. Ceylân.

Üstadın Ceylân Çalışkan’a notları

Üstad Bediüzzaman’ın kendi el yazısıyla Ceylân Çalışkan’a hitaben birkoç pusula ve notları bulunmaktadır. Bunların bir kısmını takdim ediyorum:

Bunlar “Üçüncü medrese-i Yusufiye hatıratından vecize ve lâtif mektuplar” başlığı altında takdim edilmektedir. Bunlardan Ceylân’a hitaben yazılanlar:

“Ceylân!

“Bir sene çamaşırlarımı yıkayan Rabia bana bir gömlek, bir parça kömür göndermiş. Ben bir senede ona çok minnettar olduğumdan, onun hediyesini geri çevirmem. Fakat faidem bulunmak için bana Mekke’den gelen zemzemi ve hurmaları ona mukabil çok selâmla beraber gönderiniz.”

“Ceylân!

“Bana ve Nur’lara ait kırk küsur sahife kararnameden benim için yazılan ve tashih ettiğim iki parça zayi olmasın. Ve size lüzumu kalmadığı vakit bana gönderiniz. Hem son yazdığım pusulayı benim defterime göre küçük yapraklarda yazınız. Belki bana lâzım olur. Bana gönderiniz.

“Mehmed Ali dilimi anlamıyor. Ben demiştim ki; Zübeyir ile Sungur Nur’un kahramanlarıdır. Her biri yirmi-otuz yeni talebelerden ziyade ehemmiyetleri vardır. Ben bir sebepten telâş ettim. Acaba hiç sarsılmayan bu iki Abdurrahman’larım bunlardan aldanabilir mi? Tam Ceylân gibi çalışmadılar.”

Ceylân Ağustos 1963’te Bakırköy istikametinde meydana gelen trafik kazasında, bindiği minibüste vefat ettiğinde nüfus cüzdanının arasından şu vesika çıkmıştı:

“Ceylân benim vekilimdir.

Nur’a ait işleri benim hesabıma yapar.” Said Nursî

Vefatına kadar bundan kimsenin haberi yoktu. Kendisine itibar artıp, nefesine pay çıkmasın diye bunu gizlemişti.

“Ceylân!

“Son yazdığım ve bu dehşetli ve zehirli hastalık tekmiline mâni olmuş parçayı Hüsrev’e gönder. O benim bedelime ‘Hülâsatü’l-Hülâsa’daki ilim, irade ve kudret kısmının bir nevi tercümesini yazsın. Eğer isterse yazdığını bana tashih için göndersin. Hem bana çok dua etsinler”

“Ceylan!

“Bu gönderdiğin temyiz lâyihasını Emirdağ’da baban ve amcaların yazdıysa, elbette onlardan birisi Ankara’ya gidecek ve orada dostların tensibiyle mahkemeye verebilirler. Fakat bize karşı muameleleri ne kanunîdir, ne de hakikattir. onun için bizim kanunî ve hakikatlı müdafaalarımızı nazara almıyorlar. Bir kısmını aksülamel ile aleyhimize çeviriyorlar. Şimdi merak ettim. Acaba bizim bütün evrak ve müdafaalarımızı mahkeme-yi temyize göndermişler mi? Yoksa bunda da bizi aldatmışlar mı?”

“Ceylân!

“Eğer münasip ise, Asiye ve Raia peynirimi salamura yapsınlar. Tâ yumuşak kalsın. Hem bu tuzsuz parçayı bu şekerle beraber Asiye’ye ver. Tâ tatlı yapsınlar.

“Yanımda Hüsrev’in hattıyla bir Meyve var idi. Çabuk suretini almak için Ahmet Feyzi’ye gönderdim. O koğuştta güzel yazılar var. Nöbetle yazsınlar. Ormancı güzel yazısıyla yardım etsin. Her biri bir kısmını yazsın.”

Üstadın Ceylân’ın yazdığı duaların sonuna kendi el yazısıyla kaydettiği duası: “Yâ Erhamerrahimîn, ism-i azam ve Cevşen’deki isimlerini hürmetine, bu nüshayı yazan Ceylân’ı ve babası Mehmed Çalışkan’ı cennetü’l Firdevsde saadet-i ebediyeye mazhar eyle ve hizmet-i imaniyede daima muvaffak eyle. Âmin, âmin, âmin.”

“Ceylân!

“Hakikaten Nur kahramanı çok güzel yazmış. Hem o tarz lâzımdı. Ben çok sevindim. Kararnameye mukabil büyük müdafaatım meydana çıkması gerektir. Ve Hücet dahi Meyve gibi resmî bir ilmî müdafaa olur. Nur’ların teksirine ve bir nümune ve vesiledir.”

“Ceylân!

“Senin yazı faaliyetinde bir noksan, bir tevakkuf hissediyorum. Senin gibilerin az bir sarsıntıları şimdilik beni meraklandırıyor. Sakın sakın, yoksa bir kederin mi var?”

4 Haziran 1949, Cumartesi

“Ceylân!

“Sen hem Hüsrev, hem bir Abdurrahman, hem de Fuad’sın. Ve vazifeni tam yapmışsın. Ve manen daima yanımdasın. Her nereye gitsen benim ve Nur’un hizmetindesin. Yanımda aynen Hüsrev gibi hazırsın, müfarakat yok. Hemen müracaatla o dördüncü medreseye gitmeye çalış,”

“Ceylân!

“Isparta’dan Diyanet Riyasetine verilmek üzere bana gönderilen ve tevkifimizden sonra, Emirdağ’a gelen kitaplardan Darü’l-Fünûn parasına mukabil Ziya’ya verilsin. Hem Hacı Nazif’in ve Âtîf’in hediyeleri Zübeyir ve Ziya ve Ceylân ve hissesine mukabil bir nevi fiyat verecek Said ortasında taksim edeceksiniz. Emirdağ’daki Hatice çoktan beridir Sultan, Fethiye ve Şadiye, vesair hemşirelerimin isimlerini beraber söylerken bu Hatice daima beraberdir.”

“Ceylân!

“Ben onu unutmuştum. Emirdağ’daki Isparta’dan gelen kitaplar benim tashihimden geçmemişler. Tahliyemden sonra veya ona bir çare bulunsa tashih edilecek, inşaallah.”

“Ceylân!

“Şiddetli bir ihtar ile bildim ki; sen ve Ahmed Feyzi Nur’un mesleği olan mübareze etmemek ve ehl-i dünya ile uğraşmamak ve siyasete ve yalnız lüzum-u kat’i olduğu zaman kısaca müdafaa etmek haricinde pek ziyade zararlı, mübarezekârane ve siyasetvari mahkemede ki okuduğunuz parçalar Nur’lara çok zarar vermiş. Hattâ bizim cezamıza ve benim sıkıntılara sebebiyet vermiş. Ben senden ve Ahmed Feyzi’den gücendim. Fakat bana evvelce göstermek lâzımdır. Feyzi dahi bütün kuvvetiyle siyasî müdafaatı bırakıp Nur’larla ve Tahîrî gibi yeni talebelerle meşgul olmak elzemdir.

“Ceylân!

“Sana hizmeti sebebiyle burada Nur’lara ehemmiyetli bir faidesi bulunan Süleyman’ı bir parça mahzun, perişan gördüğümde merak ettim. O da senin gibi bir evlâdımdır. Hem bugün bir saat evvel hafif bir zelzele oldu. Siz de hissettiniz mi?”

“Ceylân!

“Yağımı gönderdim. Ta tuzlansın, bozulmasın. Bir kısmı tenekeye konulsun. Ve bana mahsus üç kitabı gönderdim. Okusunlar, muattal kalsın. Bir Ayetül’l-Kübra’yı ben okuyorum. Sonra onu da sana göndereceğim. Benim destilerimi su doldurmaya geldiği vakit dikkat ediniz. Hem kapılarım, hem yemeğe ait şeylerime dikkat. Bana suikast ihtimali kavîdir. Düşmanlar parmaklarını buraya sokmuşlar.

“Abdülkadir merak etmesin. Mahkemeye vermesini işittim. Şahidsiz, emaresiz, dâvâsız mütecaviz adamın cüzî

yaralanmasından size iftira edilmesinin ehemmiyeti yok. Eğer faraza bütün bütün haksız bir surette zulmen bir senelik ceza verilse dahi zararı yok. Başka hapse nakil ile Nur'lara hizmet edebilirsin."

"Ceylân!

"Bir işaret gördüm, telâş ettim. Altıncıdaki kardaşlarımızın tam muhabbet ve tesanütleri devam eder mi? Ve başka kardaşlarımızın hapislerinde soğukluk var mı, yok mu? Merak ediyorum. Çünkü hariçten bir parmak aleyhimizde hapse sokulmuş. Usanç ve sıkıntıdan sarsıntı vermek ister.

"Saniyen: Matara kırıldı. onun misli Emirdağ'daki menzilimde vardı. Yaz, onu bize göndersinler!"

"Kardaşlarım, masumlara gelecek mahkememizdeki vaziyete göre iki eski avukatımızın meşveretiyle birkarar vereceğiz. Şimdiden mahremce müdafaatımızın tam tetkik etsin. Benim bazı meselelerde tevilli ve kapalı söylediğimin sebebi siyasete girmemek, hem masum arkadaşlarımı çabuk kurtarmak için. Yoksa ben çok şiddetli konuşacaktım.

"Ceylân!

"Emirdağ'da karyolamdaki yorgan köylü Hayrı'nın idi. Ve büyük minder babanın idi. Ve karyolayı Hasan getirmişti. Bunlarsahiplerine iade edilmiş midir?"

Ceylân Çalışkan Üstada şu notu yazmış:

"Mübarek Üstadım! istemiş olduğunuz parçaları gönderiyorum. Yalnız yeni olarak Sebilü'r-Reşad ve Sünnet gazeteleri gelmemişler. Geldiğinde güzel parçalarını yazıp, sevgili Üstadımıza takdim edeceğimizi ellerinden öperek arz ediyoruz."

Ceylân Çalışkan'ın bu notunun arkasına Üstad kendi el yazısıyla şunu yazıvermiş:

"Yeni Posta gazetesine cevap yazdığım parça bende yok."

Yine bir notta Ceylân Çalışkan, Üstadına şunları ifade ediyordu:

"Çok mübarek sevgili Üstadım,

"Talebelerin bütün müdafaatı Zübeyr'e verildiği için ancak bu kadarını yazabildim. Emir buyurursanız tekrar yazarım. Ellerinizden hürmetle öper, validemin, pederimin en derin hürmetlerini arz ederim. Ceylân."

Üstad ise aynı notun kenarına şunu ifade etmişti:

"Ceylân!

"Sen avukatlara buradaki temyiz müdafaatlarını yazdın mı? Bu dört gün bunu bekledim."

Zübeyir Gündüzalp'in bir notunda ise Ceylân Çalışkan'a hitaben şunları okumaktayız:

"Aziz, kahraman Ceylân!

"Bugün ne halde olduğunuzu bilemiyoruz. Yalnız hadsiz şükür diyebiliyoruz.

"Hazret-i Üstadımız eve yerleşti. Size ve umuma selâm getirmek için gönderdi. Sizde Meyve varmış, onu verin, göndereceğim. Binler selâm ellerinizden öperim. Bütün ruhumuzla beraber sizinle beraberiz.

Zübeyir"

Ceylân Çalışkan'ın yazdığı Nur'lara Üstadın yaptığı ve yazdığı dualardan iki misal:

"Yâ Erhamerrahimîn, ism-i âzâmın hürmetine, bu nüshayı yazan Ceylân'ı cennetü'l Firdevste mesud eyle ve belâlardan

muhafaza eyle. Âmin...âmin..âmin.”

Ceylân Çalışkan'ın evrakları arasında şunları da okumaktayız.

“Ağır ceza mahkemesi Afyon yüksek katına.

“Elli bir sahife kararnamenin bana ve Nur'lara ait kırk kûsur sahifesinin gayet ehemmiyetli bir mübarek eser olarak göndüm.

“Ve heyet-i hâkimenin kıymet-i âliyelerini ve adaletlerini ve geniş tahikatlarını gayet parlak gösterdiğinden, benim aleyhimde de olsa ruh-u canımla o kıymettar eserin neşrine taraftarım. Ve size minnettarım. Çok rica ederim ki, o eserin teksiri için bize izin veriniz.

Cezaevinde mevkuf

Said Nursî

“Mübarek Üstadım Efendim,

“Bizler ellerinizden öperek sıhhat ve afiyetinize dualar ediyoruz. Kararnâme hakkındaki istidanızı münasip gördük. Yukarıdaki tarzımızı siz de münasip görürseniz aynen yarın vereceğiz. Ve kararnâmeyi de yazmaya başlıyoruz. C.”

“Güzel münasiptir. (Üstadın kendi el yazısı)

“Münasip görmediğiniz sahife ve satırları kaldırırmanız, münasip bulduğunuz kısmı bana ve Nur'lara ait makbulüm. Kırk kûsur diğer sahife ilâve edip teksirine avukatlarla beraber çalışmak lazımdır. Bu çok büyük ve çok ehemmiyetli meselenin hakikatı anlaşılınsın.

Said Nursî

“Ceylân!

“Evvelâ size yazdığım ihtarı teyid eden bir haberi aldım ki, demişler, 'Hani ya Said diyor, Risale-i Nur siyasetle hiç alâkası yok, siyasete âlet olmaz. Halbuki onun hizmetçisi aynen Sebilü'r-Reşad gazetesi gibi siyaset-i diniye ile lüzumsuz itiraznamesinde hükümetin icraatını tenkit etti ve bir şakirdi dahi (Meal: Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler, işte onlar kâfirlerdir) âyetini mahkemeye karşı sarf etti. şimdi gayet ihtiyat ve dikkat ve teyakkuz ve temkin ve sukûnet elzemdir. gösteriş ve hodfüruşluk ve benim müdafaanâmedeki dâvâlarımı tekzip etmemek lâzımdır.

“Saniyen: Yollar ve posta ücreti ne kadar olsa sen kesenden verme. Ben vermeye mecburum.

“Salisen: Bana yazdığın cüzî ve âdi işlere dair mektupları yakmaya mecbur olduğumdan, başlarında Esmâ bulunmasın. Yalnız 'Üstadım' de ve ahirinde 'C'. yaz.

“Rabian: Ben her birinizden o derece ziyade zahmet, sıkıntı, soğuk muamele çektiğim halde sizlerin kemal-i sadakatlerinizi ve mahviyetkârane ihlasınızı düşündükçe bin samimî şükür ve inşirah hissedip, o zahmetler hiçe iner.

“Hamisen: Karşımızda bir-iki mason var. onlar haklı müdafaatınızı aksülamel yapıp aleyhimize çevirerek mahkemeyi aldatırlar. Bunun için bunlara karşı çok konuşmak zararlıdır. Siz de gördünüz. Ne kadar yanlış mânâlar verip aleyhimize çevirdiler. Benim müdafaatımı okumaya meydan vermediler ki, foyaları ve desiseleri meydana çıkmasın. Tâ efkâr-ı âmmeyi ve mahkemeyi aldatabilsinler.”

***

“Aziz siddik, hakikatlı kardaşım,

“Evvelâ ben bazı emarelerle tahmin ederim ki, neşredilen mecmualarımızdan en ziyade Rehber’e ehemmiyet veriyorlar.

“Hattâ iki Rehber’i birleştirip Ceylân’a vererek dâvâsını kubbe yapıp, o yaralanan adamı bir sene sükûttan sonra o iftiralara sevk ettiler.

“Ben zannederim ki, ‘Hüve Nüktesi’ gizli zındık düşmanlarımızın bellerini kırmış, onların istinatgâhı olan tabiat tağutunu dağıtmış. Kesif toprakta Hüve bir derece saklanabilirdi ki, şeffaf havada ‘Hüve Nüktesi’nden sonra hiçbir cihetle o tağutu saklamak imkânı kalmamış ki, küfr-ü inadî ve temerrüd-ü irtidadî sebebiyle adliyyeyi aldatıp aleyhimize sevk ediyorlar. İnşallah Nur’lar adliyyeleri lehine çevirip onların bu hücumunu dahi akîm bırakacaklar.

“Saniyen: Bu sıra hem Sünnet gazetesinin Nur’larla iştigalleri güzel sanat hükmüne geçtiler. Benim bedelime, benim hoşuma giden, bize dair bahislerine bakınız, bana bildiriniz.”

Ceylân Çalışkan 1947 senesinde Eskişehir’de Gençlik Rehberi’ni bastırmıştı.

Emirdağlı bozuk bir adam Ceylân Çalışkan’a hakaretler edip, hadise çıkarmak istemişti. Çok mecbur ve muztar kalan Ceylân Çalışkan adamı ağızından vurmuştu. Adam bir müddet konuşamamış ve kendisini kimin vurduğunu söyleyememişti. Ancak hadiseden bir sene sonra kendisi Ceylân Çalışkan’la uğraşmaya başlayarak, onun ceza almasını sağlamıştı.

***

Ceylân Çalışkan’dan anne ve babasına:

“Çok kıymettar müşfik peder ve valideciğim,

“Evvelen: İstifsar-ı hatırla mübarek ellerinizden öper, hem dualar eder, hem de makbul ve müstecap dualarınızı beklerim. Cenab-ı Hak ‘Kul mâya’beû biküm Rabbî levlâ duaüküm’ diye ferman-ı zîşanında buyurmuş. Hazret-i Üstadımızın Yirmi Üçüncü Söz’de bu âyet-i kerimenin kısaca mealinde ‘Duanız olmasa ne ehemmiyetiniz var?’ diye mânâlandırıyor. İnşallah hep dualarınız Cenab-ı Hakkın rızası yolunda ve dahilindedir. Sizin şefkatinize ancak dualarla ve iki cihanda saadetiniz için Hakka yalvarmakla mukabele edebiliyoruz. Sizler de bizi dualarınızla unutmayın.

“Saniyen: Sizlere geçen hafta uzun bir mektup yazmıştım. Hem içerisinde Zübeyir kardaşımızın itimatnâme istidası vardı. Rüştü’ye gönderdiğiniz posta Hizbû’n-Nuriye’yi sevgili Üstadımıza verdik. ‘Bârekallah, maşaallah’ buyurdu. ‘Mektup yok mu?’ dedi. (Yani Mustafa’dan). Biz de ‘Haberin yok mu efendim?’ dedik. Kıymettar, mübarek kardeşimizin yazdığı çok gizli mektubunu, şahıslarımıza hitap ettiği için Üstadımıza vermemiştik. Selâmlarınızı söyledik.

“Salisen: Geçen mektubumda zikrini unuttuğum, istemiş olduğunuz evradlarla birlikte gönderiyorum. Hatt-ı Arabîde en çok şakirdi olabileceğimiz kahraman ve faal Mustafa kardaşımızın orada bulunduğu halde bu vazifenin bizlere verilmesini, hem o kardaşımızın masumlara Kur’ân dersi vermek gibi ulvî megalesinin çokluğuna, hem de sizin şefkatinizin muktezası olduğuna kanaat getirdik.

“Rabian: Bu evradları kimin okuyacağını bilemediğimiz için Üstadımıza dua yazdırmadık.

“Hamisen: İktisadî vaziyetinizi sarsmamak için bir ay kadar daha iktisatla inşaallah şimdilik idare edebileceğim. Benim için fazla sıkmayın. Hakikatta sizlerin bana değil, benim sizlere her türlü maddî ve manevî yardım yapmağım iktiza ederken, bu asırda zuhur eden şiddetli imanî ihtiyaçlarımızdan, sizlerin namınıza ve bedelinize olarak, Cenab-ı Hak kabul etsin, bu günde en muazzam hakikata hizmete çalışıyoruz. Umum maddî ve manevî kardaşlarımıza, hususan Osman, Hasan, Ahmed, Mahmud amcalarıma, Urfa’lı Ahmed, Mustafa, Halil, İhsan kardaşlarımıza, yengelerime, ninelerime, dayılarıma pek çok selam ve hürmetler ediyor, dualarını bekliyoruz. Kemal, Şükran, Sadık, Gönül, Sevim, Nuriye, Ayşe, Fatıma’nın gözlerinden öperiz.

“Burada bulunan kardaşlarımızı sizlere pek çok selâm ve dualar ediyorlar.

El-Bakî Hüve'l-Bakî

Duanıza muhtaç evlâdınız:

Ceylân

Yine Ceylân Çalışkan'dan babası Mehmed Çalışkan'a hitaben yazılan bir mektup

“Ey ruhumdan çok sevdiğim ve beni ruhundan fazla seven babacığım,

“Size şu mübarek ve akli sönmemiş ve kalbi ölmemiş her insanın etrafına bakıp gıpta ile müşahede ettiği medrese-i Nuriyedeki nefsimin lâyıkiyla idrak edemediği ve fakat siz aziz pederimin manevî bir hasretle beklediği fitratında mücmelen münderiç olan ve belki nereden geldiğini bilemediği ulvî hasletlerin hakikatlarına dair olan intibalarımı yazmayı çoktan beri düşünüyordum ve kalben istiyordum ki, güya Ceylân Çalışkan, Eşref Edib'in Sebilü'r-Reşad dergisinde Üstadla alâkalı yazıyı Üstada şöyle takdim etmişti:

“Mübarek Üstadımız, Sebilü'r-Reşad gazetesindeki hakkımızdaki havadis kısmını aynen takdim eder, mübarek ellerinizden öperiz.

Sebilü'r-Reşad'daki yazıyı ise Ceylân Çalışkan şöyle yazmıştı.

“Bediüzzaman Said Nursî

“Efâdil ve eâzım-ı ulema-i İslâmiyeden Bediüzzaman Said Nursî'nin ve arkadaşlarının Afyon ceza mahkemesinde mahkûmiyetinin mahiyeti hakkında izahat istenilmektedir. Bir maznun hakkında ceza mahkemesi tarafından verilen hüküm kat'iyet kesb edinceye kadar gazetelerde hükmün gerek leh ve gerek aleyhinde neşriyatta bulunmak Matbuat kanuniyle memnu olduğu için şimdilik bu hususta birşey yazmamız mümkün değildir. Mazur görülmemiz rica olunur. Eşref Edib”

Aynı pusulanın arkasında ise Üstad kendi el yazısıyla şunları ifade ediyordu:

“Sebilü'r-Reşad bu sırada bizim lehimizde yazıları bize zararlıydı. Çünkü Risale-i Nur'a dahi dinî ve siyasî bir mecmua nazarıyla bakmaya sebep olup, kabinenin dikkatini celb edecekti.

“Hem bu fırtınalı sırada evrakımız temyize gitmediği hayırlıdır. Dünkü beyanname hangi gazete ve kimin?” ben şu mübarek dershane benden her cihetle yüksek kardaşlar içine nefsim hesabına değil, âdeta pederimin gönderdiği canlı bir diktafon makinesi gibi, buradaki hâlâtı mümkün olduğu kadar pederime arz edeceğim ve mübarek pederim, o arz ettiğim ve kendimin idrakinden âciz olduğu birçok hakaik-i Kur'âniyeden, hem kendisi, hem Cenab-ı Hakın yed-i emanetine tevdi ettiği masum kardaşlarıma istifade ettirsin diye, âciz, şu günlerde sizin mecburiyetle derd-i maişetle iştigalinizi ve zahiren bir parça yorulmanızı ve sıkılmanızı düşündüm. Bu zahirî ve dünyevî üzüntünüze ve sıkıntınıza iştirakle beraber zail oldu. Cenab-ı Hakın üzerimize maddi, hususan manevî, nimetleri pek ziyadedir. Bugün âlem-i İslâmda halaskârımız diye baktıkları en meşhur insan ve en mütekâmil zata, yani iktidaya seza olan Bediüzzaman Hazretlerine sekiz sene gibi bir zaman-ki, 'Bir defa elini öpsem, sonra ölsem' diyenler pek çok-bedeniyle, kalbiyle, ruhuyla, malıyla hizmet etmek Cenab-ı Hak sana nasip etmiş. Bunda bizim hissemiz yalnız şükürdür. Hattâ bu kadarla da kalmayıp, Cenab-ı Hak in'amını tezyid ederek bu manevî hazineye daimî bekçi ve o sefineye daimî bir hadîm olarak, senin ihlâsının bir kerameti olarak âciz evladını Risale-i Nur'a vermiş.

“Bütün bu hasra gelmez nimetler ülfet ve alışkanlık perdesiyle muvakkaten görünmüyor. Güneş gibi bir nimet-i uzmâya-bizi ısıtan, aydınlatan, nimetlerin neşv-ü nemâsına yarayan ve daha birçok hasseleri bulunan güneş-gafil beşer, her gün muayyen vakitte doğduğu ve gözler alıştığı için ülfet perdesiyle şükür etmediği gibi, bizler de içinde bulunduğumuz bu nimet-i uzmâya, bize saadet-i netice veren bu tarîk-ı müstakime şükürde kusur ederek göremiyoruz.

“O nuru gönder ilâhi, asırlar oldu yeter

Bunaldı milletin âfâkı bir sabah ister'

diyen Hak şairlerinin acı feryatlarına Risale-i Nur'la cevap verilmiş. işte böyle bir nura 'Rabbü's-Semâvati ve'l-arz'ın rızası yolunda sekiz sene herşeyiyle ve fakat ind-i ilâhîde ihbarat-ı sadıka ile inşaallah yüz senelik hizmet gören Çalışkan hanedanının en nasiplisi sen ol.